

тель . . . Рѣката въ която се въдѣжтъ крокодилитѣ минава прѣзъ много градове и села. Едно дѣте излѣзло отъ вѣнъ селото и отишло да си играе на рѣката. Като си играело, чуло шумъ въ храсталакътъ и слѣдъ малко искочилъ единъ крокодилъ . . . .

— Какво станжло съ дѣтето послѣ? — извикала уплашена Катинка.

— Ако не е дошла майка му да го вземе и да избѣга съ него, крокодилътъ щѣлъ да изѣде дѣтето.

— Но защо крокодилътъ не е изѣлъ и майката?

— Крокодилътъ полегка вѣри на сухо, а майката бържѣ е побѣгнѣла съ дѣтето.

— Я виждѣ, колко се е уплашила майката! — извика Иванъ и извади една книга, въ която имаше една картинка, сѣща като исписаната тука, драги читатели.

— Виждѣ дѣтето какъ е прѣгърнѣло майка си! . . .

Иванчю замълча, а Катинка гледаше внимателно отвѣднѣята картинка.

— А каква е другата картинка? И тука има такова животно — извика любопитната сестра.

— Слушай да ти раскажѣ и за нежъ, мила ми сестрице, та да видишъ какъ ловѣжтъ крокодилитѣ . . . .

Много мѣчно се ловѣжтъ тѣзи животни, както е показано тука. Много ловци биватъ изѣдени отъ свирѣпото животно. Устата му сѣ покрита съ тънка кожа. Отъ малко набожданѣе потича кръвъ и съ голѣма сила се хвѣрга въ водата. Заради това ловцитѣ направѣжтъ една малка остъ, изострена на двата края.

Като пригответи това, ловецътъ лѣга при брѣгътъ и крокодилътъ щомъ го види спуща се врѣзъ него. Ловецътъ протяга ржката си и исправѣж боделътъ. Крокодилътъ съ отворени уста се свуща върху ржкатата му, но налапва боделътъ. Двата остри края се забиватъ въ устата му и боделътъ тамъ остава. Крокодилътъ изведнѣжъ усѣща голѣми болки и, безъ да гледа на ловеца, хвѣрга се въ рѣката. Но като не може да си затвори устата, слѣдъ малко врѣме се удавѣж. Послѣ